

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.N.V., ..., nar. ..., ..., zastoupeného: *Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2017 č. j. OAM-894/ZA-ZA11-HA10-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 5. 2017 č. j. OAM-894/ZA-ZA11-HA10-2016 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.342,- Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 22. 6. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, č. j. OAM-894/ZA-ZA11-HA10-2016, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce v žalobě požadoval přiznání

náhrady nákladů řízení.

V úvodu žaloby žalobce obecně namítal, že správní orgán porušil zásadu materiální pravdy a nesprávně posoudil situaci žalobce především ve vztahu k § 12, § 14 a dále k § 14a odst. 1, 2 písm. b) a d) zákona o azylu.

Žalobce především namítal, že žalovaný pochybil, jestliže neudělil žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce, přestože je si plně vědom v zásadě nenárokového charakteru humanitárního azylu, má za to, že právě v jeho případě nastaly natolik závažné a výjimečné okolnosti, vzhledem ke kterým by neudělení humanitárního azylu bylo nehumánní. Zejména je třeba zdůraznit, že žalobce žije na území České republiky (dále jen „ČR“) již velmi dlouhou dobu, od roku 1982. Na území ČR má veškeré vazby a veškerou rodinu, když přitom převážnou část jeho rodiny tvoří občané ČR. Bývalá manželka žalobce, se kterou žalobce žije, trpí onemocněním diabetes. Žalobce se o bývalou manželku stará, doprovází ji k lékaři. Společně navštěvují své děti, když například potřebují pohlídat vnuka. Žalobce žije na území ČR již velmi dlouhou dobu, postupně se sem za ním přistěhovala téměř celá rodina, aby se o něj starali. Ve Vietnamu již skoro nikoho nemá a nemá se tam kam vrátit. Celá jeho rodina žije v ČR, a jsou to občané ČR. Žalobce nerozporoval, že v případě azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se plně uplatňuje institut správního uvážení. Avšak i správní uvážení musí být v rámci zákonných mezí a je limitováno zákazem libovůle a zákazem zneužití správního uvážení. Judikatura se k institutu správního uvážení samotného, tak i ve spojení s § 14 zákona o azylu vyjádřila opakovaně, například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011-135 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS). V souvislosti s humanitárním azylem žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 a ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79. S ohledem na uvedené rozsudky žalobce konstatoval, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok, ale je věcí správního uvážení, zda se v dané věci jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Toto správní uvážení je potom podrobeno soudnímu přezkumu. Aby však soudy byly schopny přezkoumat, zda správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí nebo nebylo zneužito, je třeba, aby jeho použití bylo vždy náležitým a patřičným způsobem odůvodněno. Ostatně i podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedených v jeho usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42 „*absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.*“. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že judikatura jednoznačně dovodila, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým správní orgán dospěl.

Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí správního orgánu nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá*

v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ K těmto závěrům je třeba dle žalobce přihlídnout i v nyní posuzovaném případě. Je proto třeba, aby se správní orgán v dalším řízení náležitě s § 14 zákona o azylu vypořádal. Zda důvody k jeho udělení budou či nebudou dány, pak bude předmětem jeho úvahy a odůvodnění.

K udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, žalobce namítal, že správní orgán pochybil, jestliže neshledal v žalobcově věci důvody pro přiznání doplňkové ochrany. V rámci azylového správního řízení vyšlo najevo, že mu v případě návratu do domovské země hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající v udělení nebo vykonání trestu smrti. Žalobce byl totiž odsouzen za drogový trestný čin v ČR. Ve Vietnamu přitom platná právní úprava nemá zakotvenou zásadu *ne bis in idem* a za drogové delikty hrozí ve Vietnamu uložení trestu smrti. Dle žalobce přichází v úvahu též přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. b), neboť podmínky ve vietnamských věznicích jsou tristi a v případě odsouzení za drogový trestný čin by důvodně hrozila obava z porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce také poukázal na to, že správní orgán pochybil i ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, když se v napadeném rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Je přitom zřejmé, že případné vycestování žalobce představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy na ochranu lidských práv. Žalobce má těžiště veškerého soukromého a rodinného života právě na území ČR. Žalobce žije na území ČR již velmi dlouhou dobu, již od roku 1982. Celá jeho rodina jsou čeští státní příslušníci. Je přitom zřejmé, že ve Vietnamu již skoro nikoho nemá a nemá se tam kam vrátit. Zároveň je nutné připomenout, že se žalobce stará a pomáhá své bývalé ženě, která je v špatném zdravotním stavu.

Na závěr žalobce namítal, že došlo k porušení procesních práv, konkrétně je rozhodnutí v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán neodůvodnil, proč neprovedl návrh na výslech žalobcovy bývalé manželky, který žalobce navrhl ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Správní orgán na tento důkazní návrh vůbec nereagoval, a tím ve smyslu ustálené judikatury správních soudů porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť právu účastníka navrhnout důkaz odpovídá povinnost správního orgánu důkaz provést, nebo jeho neprovedení náležitě odůvodnit. Výsledkem totiž mohly být zjištěny důležité skutečnosti, zejména pokud jde o úvahy stran udělení humanitárního azylu, či doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému je žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu, zásady správního řízení nebo mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od právního zástupce žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjel a nevyvíjí žádnou veřejně-politickou činnost. Žalobce v průběhu správního řízení ani o žádných obavách ze strany vietnamských státních orgánů nehovořil, v minulosti několikrát bez problémů Vietnam navštívil a opět odsud odcestoval zpět do ČR. O v žalobě zmiňovaných obavách z důvodu odsouzení za drogový delikt na území ČR v průběhu správního řízení vůbec nehovořil, nadto příslušné vietnamské orgány o jeho osobu nejví v tomto směru žádný zájem, a to jak v ČR, tak ve Vietnamu, z něhož několikrát v minulosti bez potíží vycestoval, aniž by byl zadržen, jak je již výše popsáno. Žalobce byl odsouzen v této souvislosti již v ČR, kde také uložený trest vykonal, přičemž není znám případ, kdy by vietnamský státní příslušník byl opět ve Vietnamu odsouzen za totožný trestný čin spáchaný v zahraničí - Informace MZV ČR - Vietnam - č.j. 103700/2016 - LPTP ze dne 2. 6. 2016. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí samozřejmě podrobným způsobem zabýval také otázkou udělení humanitárního azylu, včetně zohlednění jeho rodinných vazeb a zdravotního stavu bývalé manželky, avšak neshledal opodstatněnost pro jeho udělení, neboť nezjistil žádné mimořádné okolnosti případu - nadto humanitární azyl lze udělit pouze ve výjimečných případech, jak již bylo v minulosti mnohokrát soudem judikováno, což však nejsou fakta zmiňovaná nyní žalobcem. Skutečnost, že zde žalobce žije již od roku 1982 je jeho svobodné rozhodnutí a pokud nemá upravenou legální formu pobytu, musel být srozuměn s tím, že zde případně nebude moci nadále pobývat. V případě návratu do Vietnamu nebude rozhodně v zemi osamocen, bez rodinných vazeb, neboť v zemi původu žije jeho matka, bratr a sestra a finančně mu mohou také vypomáhat jeho blízcí z ČR. Navrhovaný pohovor s paní Z. proveden nebyl z důvodu nadbytečnosti a neekonomičnosti, nadto žalobce je rozvedený a jeho děti jsou již plnoleté. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově z důvodu legalizace pobytu, až když mu hrozilo vyhoštění z území ČR. S ohledem na všechny shora popsané okolnosti je tedy zřejmé, že žalovaný neporušil ani shora uváděné články Úmluvy předestřené v podané žalobě. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Dne 9. 10. 2017 se konalo jednání před krajským soudem, kterého se zúčastnila zástupkyně žalobce a zástupkyně žalovaného. Zástupkyně žalobce setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě a odkázala na nálezy Ústavního soudu III. ÚS 2288/15 ze dne 15. 9. 2015, na závěr navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zástupkyně žalovaného uvedla, že žalobou nebylo zpochybněno rozhodnutí žalovaného a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Ze správního spisu vyplývá, že v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 11. 2016 žalobce uváděl, že přijel do ČR v 17ti letech, nyní je mu 53 let. Má zde děti a vnuka a z ČR nechce odjet. S manželkou, paní H.Z., občankou ČR, jsou rozvedení, ale stále spolu žijí. Ona je nemocná, má cukrovku, žalobce se o ní stará. Chodí s ní všude k lékaři. V rámci pohovoru dne 2. 11. 2016 žalobce dále upřesnil, že do ČR přijel na pracovní vízum. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2010. Má tam ještě dva mladší sourozence, sestru a bratra a matku. Povolení k trvalému pobytu v ČR mu bylo odejmuto, protože byl odsouzen a byl ve výkonu trestu odnětí svobody. V roce 2013 byl žalobce propuštěn z vězení a dozvěděl se, že už nemá platné povolení k pobytu. Žalobce byl odsouzen za prodej drog. Ve Vietnamu již nic nemá a nemá se kam vrátit. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá povolení k pobytu, tak nepracuje, finančně ho podporují děti. Jeho bývalá manželka se léčí s cukrovkou téměř cca. 20 let, má částečný invalidní důchod, a pracuje na zkrácený úvazek. Často se jí zvýší hladina cukru v krvi a tak není schopna dojít sama k lékaři a žalobce jí musí doprovázet. Děti, které jsou již zletilé, jim pomáhají zejména finančně. V případě návratu do Vietnamu se žalobce obává, že by neměl kde bydlet, neměl by tam z čeho začít a nemůže zde nechat celou rodinu, jet tam sám nechce, je to pro něho nepředstavitelné. U matky s bratrem by bydlet nemohl, protože po její smrti dům připadne bratrovi a žalobci tam nepatří nic. Ve vlasti problémy se státními orgány nikdy neměl problémy. Na závěr uvedl, že udělal životní blbost, za níž zaplatil a doplatil na ní. Jeho největší přání je žít

dokonce života se svou rodinou, chtěl by zde začít znovu.

Dále jsou součástí správního spisu zprávy o zemi původu, a to výroční zpráva Amnesty International ze dne 22. 2. 2017, zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015 č.j. 98851/2015-LPTP o situaci občanů Vietnamu po návratu do vlasti, zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických ze 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv, ve které je poukázáno na strohé podmínky ve vězeních a vazebních zařízeních, ale nikoliv život ohrožující, s vážnými problémy jako je přeplněnost, nedostatečná strava, znečištěné jídlo, nedostatek pitné vody a špatné sanitární podmínky. Dále výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 a zpráva Ministerstva vnitra ČR, respektive zpráva Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016 na téma „Údaje o zemi Vietnam“ zprostředkovanou Ministerstvem vnitra.

K námitce nedostatečného odůvodnění neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu soud uvádí následující. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu z humanitárních důvodů se rovněž opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 36/2005 - 48, v němž je uvedeno, že: „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces*“. Žalovaný se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný se zabýval i vztahem žalobce se svou bývalou manželkou, která trpí diabetem. Žalobce uvedl, že s bývalou manželkou bydlí a dle její potřeby ji poskytuje péči. Ačkoli žalovaný nijak nesnižoval závažnost onemocnění bývalé manželky žalobce, konstatoval, že cukrovka je tzv. civilizační choroba, jedná se sice o obtíže, které snižují kvalitu života, ale nejsou obtížemi, které by bezprostředně ohrožovaly život pacienta, pokud onemocněný dodržuje pokyny stanovené lékařem. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nedoložil žádné písemnosti, které by potvrzovaly, že zdravotní stav manželky je natolik závažný, že není vedení samostatného života schopna. Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Žalobcem vyslovené přání žít v ČR se svou rodinou a bývalou manželkou, o kterou se stará z důvodu její nemoci, nespadá do taxativního výčtu důvodů pro udělení azylu. Azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004, který mimo jiné uvádí, že: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni*

pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Soud poznamenává, že žalovaný existenci žalobcových vazeb k jeho rodině a bývalé manželce nezpochybnil. V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele. Soud tedy neshledal důvodnou námitku týkající se nedostatečného odůvodnění humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Neudělením humanitárního azylu žalobci nebylo ani v rozporu s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jelikož nebyly shledány mezinárodní závazky ČR, s nimiž by vycestování žalobce bylo v rozporu, tedy ani z tohoto důvodu, kterou je vážná újma jako předpoklad udělení doplňkové ochrany definována, nelze žalobce k udělení mezinárodní ochrany přisvědčit. Žalobce sice poukázal na to, že na území ČR má dvě dospělé děti a bývalou manželkou, existence těchto rodinných vazeb však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

K další námitce žalobce napadající § 36 odst. 3 správního řádu v souvislosti s neprovedením výsledku žalobcovy bývalé manželky, soud uvádí, že váže-li žalobce případné provedení tohoto výsledku na prokázání důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu, je třeba uvést, že udělování humanitárního azylu se odehrává v mezích správního uvážení žalovaného: „*Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudy nepřisluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.*“ (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Proto bylo na správním orgánu, zda provedené výsledky bývalé manželky žalobce. Proto soud neshledal tuto námitku důvodnou.

Zdejší soud shledal důvodnou námitku týkající se nevypořádání se s otázkou možnosti uložení nebo vykonání trestu smrti v domovském státě dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se vůbec nezabýval možností, že v případě návratu žalobce na území domovského státu by mu mohlo hrozit uložení nebo vykonání trestu smrti, když žalobce byl v ČR odsouzen k trestu odnětí svobody za drogový delikt. Nic na tom nemění ani fakt, že žalobce na tuto skutečnost nekladl důraz v rámci azylového řízení, tedy, že žalobce tuto skutečnost neuvedl v žádosti o mezinárodní ochranu. Soud uvádí, že v rámci pohovoru k žádosti žalobce uvedl, že byl v ČR odsouzen za trestný čin a v období od prosince 2012 do 3. 10. 2013 se nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Na dotaz za jaký trestný čin byl odsouzen, žalobce konstatoval, že prodával drogy, tedy během pohovoru k žádosti byl tento fakt zmíněn. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce o zmiňovaných obavách z důvodu odsouzení za drogový delikt na území ČR v průběhu správního řízení vůbec nehovořil. Zdejší soud má za to, že správní orgán je povinen ex offio zkoumat, zda žadateli v souvislosti s jeho drogovým deliktem v ČR nehrozí ve Vietnamu možnost uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomuto pouze uvedl, že „*Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by*

mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.“ Dále žalovaný ve svém vyjádření poukázal na dokument Informace MZC ČR – Vietnam – č. j. 103700/2016 – LPTP ze dne 2. 6. 2016 a uvedl, že není znám případ, kdy by vietnamský státní příslušník byl opět ve Vietnamu odsouzen za totožný trestný čin spáchaný v zahraničí. Soud k tomuto uvádí, že předmětná zpráva není součástí správního spisu a žalovaný se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec nezabýval. Soud proto tuto námitku shledal důvodnou.

Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, žaloba, jednání), přičemž sazba odměny činí 3.100,- Kč, tedy celkem 9.300,-Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami á 300,- Kč, tedy celkem 900,-Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006). Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. října 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně